

MONUMENT A UN ARTANENC INSIGNE

Sebastià Gili i Vives

(Artà, 1811-1894. Ciutat)

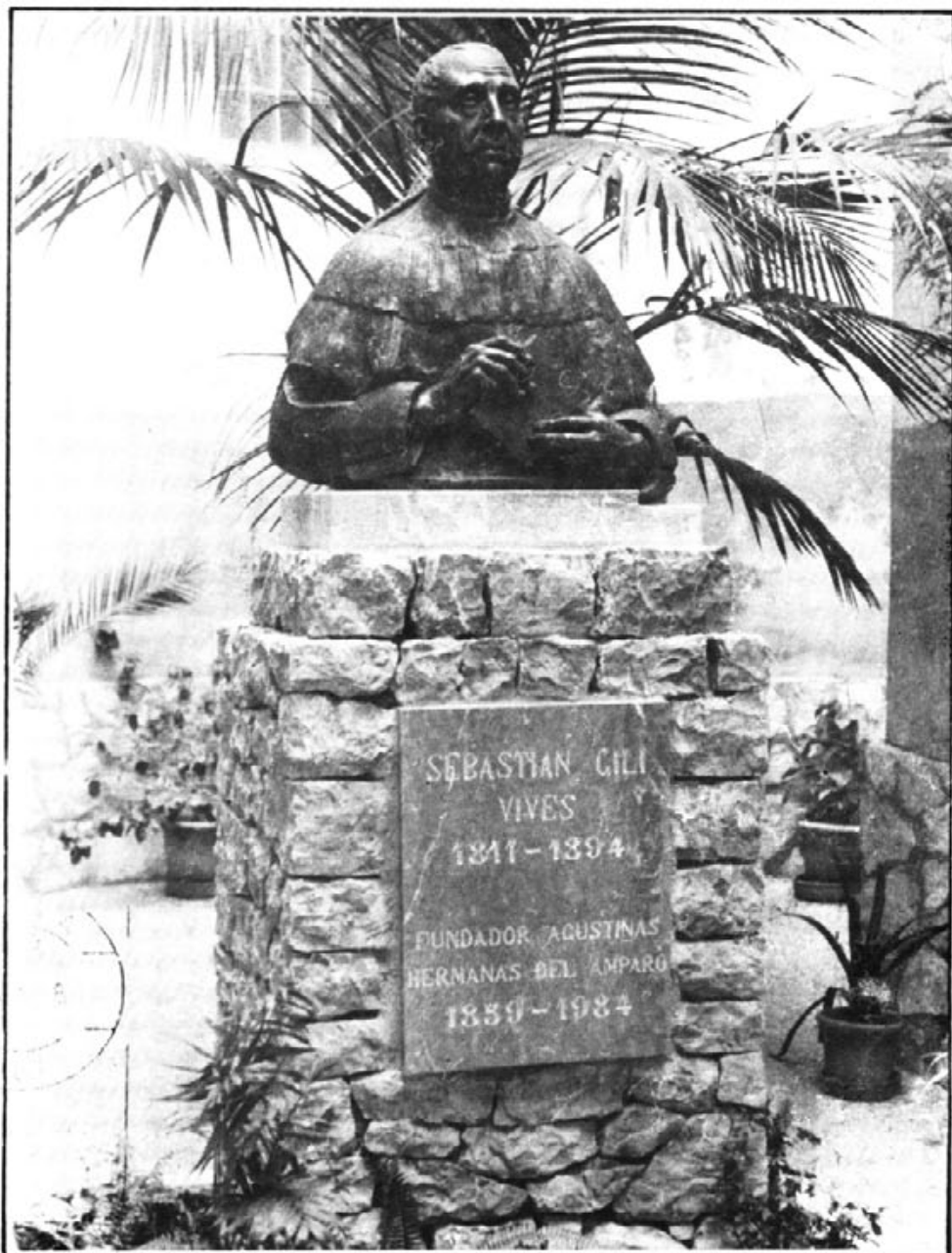
La Congregació d'Agustines, Germanes de l'Empar, dia 6 de febrer propassat, inaugurarà un bust del seu fundador, obra de l'escultora mallorquina, Ramígia Caubet, en el pati de la casa on el Canonge Gili havia viscut molts d'anys i a on morí.

Aquest dia, la Congregació commemorava els 125 anys de la seva fundació a la Inclusa de Ciutat, l'any 1859.

La Congregació, obra exclusiva del nostre país, poc temps després, s'instal·là a l'Hospital General i a La Misericòrdia, dins la mateixa Ciutat de Mallorca, a Eivissa i a molts de pobles de Mallorca.

Actualment està estesa, fins i tot, a la Península, Roma i a Perú.

Artà pot estar ben gojós de veure honorat un dels seus fills més il·lustres del segle passat, que quan morí la premsa pogué escriure d'ell: "Fou una de les persones que més serveis han prestat a l'Església i a la nostra província".

COL·LABORACIONS:

D'UN CAPVESPRE ENVERS L'ERMITA (I) Joan Mesquida (p.4)

"BALL DE MATANCES" Pere Claret (p.5)

ELS HOSPITALS D'ARTÀ (IV) Antoni Gili (p.6)

REVISTA QUINZENAL
Nº 77 IV Epoca 24 març 1984

DIRECTOR :

Rafel Umbert i Sureda

CONSELL DE REDACCIÓ :

Miquel Morey
Antoni Gili
Jaume Mayol
Climent Obrador
M^o Pilar Lucas
Joan Pastor
Guillem Artigues
Guillem Bisquerra
(Administrador)

COL.LABORADORS :

Jeroni Ginard
Pere Pep Gil
Pep Català
Pere Gili
Sebastia Tous

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :

Carrer Sant Salvador, 2.
Tel. 56 20 20 - ARTA .

IMPRIMEIX :

GRÀFIQUES LLEVANT
Carrer de Ciutat, 55
Tél. 56 26 04 - ARTA .

Dipòsit Legal, P.M. 57-1969 .

La Dirección y Consejo de Redacción de "Bellpuig" no se responsabiliza del contenido ideológico de los artículos de sus colaboradores o redactores.

Els Cristians i l'Acció Social

De la sessió de Catequesi d'Adults del passat dia 13 de març, dirigida per Mn. Bartomeu Bennassar, gairebé tots en sortirem qüestionats. Molts interrogants botaven dins el nostre cap: "després de lo que hem sentit ¿Com podem esser cristians?, ¿De quina manera podem acostar-nos als més necessitats? ¿No serà una utopia, un ideal massa hermós però quasi impossible de realitzar? ¿Ens pot frustrar i desanimar el desequilibri que hi ha entre l'ideal que ens proposa l'Evangeli i les nostres pobres forces per a dur-ho a terme?".

Si realment lo que nos salva no és la fe que tenim o celebrem, sinó la fe que "feim",: la nostra acció envers dels germans més pobres -pobres en tots els sentits-, haurem de pensar que aquesta salvació està enfora de molts de nosaltres, ¿no serà que hem convertit la fe en una espècie de droga que ens ensopeix i ens adormissa dins la tranquil·litat i la seguretat i, a la vegada, beneeix les nostres ambicions i ànsies de posseir?.

"¿On és el teu germà?" serà l'eterna pregunta que Déu dirigirà a cada home, a cada Caïn que potser som tots.

El cristià serà sempre algú incompès e incomprensible, perquè creu lo que ningú creu, espera lo que ningú espera i estima els qui ningú estima, els qui no fan estimera, inclosos aquells que són agressius i violents amb nosaltres.

El cristià sempre haurà d'evitar expressions tan normals i tan repetides com aquestes: "que les treguin", "que les s'enduguin", "que les tanquin", "que les...". "Són uns..." Jesús mai ho hagués dit. Ell menjava amb els pecadors i amb els lladres, com Jaqueu.

El cristià sempre s'haurà de demanar: ¿Què puc fer jo perquè "aquests" es curin? ¿Per què són així? ¿Per què fan això? ¿Quines oportunitats els hem donat com a persones i com a poble? ¿Podriem tenir tots part de culpa de la seva situació? ¿Els hem estimat?.

El cristià sempre haurà de pensar que no pot convertir ca seva en un mostrador de coses inútils que lo únic que aconseguixen és augmentar les nostres ànsies de posseir i, a la vegada, són insult i una provocació per aquells que no ho poden tenir.

El cristià sempre s'haurà d'anar convenent de què l'amor que rep de Déu i que el salva l'ha de fer córrer immediatament cap al germà. Som canals, no acaparadors de l'amor de Déu.

L'equip parroquial

SER FELIÇ...

COM?

(XXIV)

FRED

L'hivern ha arribat sobtadament. Els dies s'açursen, el sol se colga molt prest mentre la fosca, espessa i feresta, arriba fenera a la nostra vila. La foganya encesa dona nova alegria a la casa que ara mateix aculleix la mainada pel sopar familiar.

Jo, tenc fred: unes punyides fortes sobre la meua pell me diuen que he de cercar dins l'armari la roba de llana, gruixada i feixuga, per a vèncer les baixades del termòmetre.

El fred no me fa por, gens ni mica de por. M'agrada prou el contrast de la fredor amb la lluentor de la flama o la calo-

reta del llit a la nit.

Però hi ha altres fredors més ferestes que les de la meteorologia hivernenca:

La fredor d'un dinar que ha esperat hores i hores, inútilment, a les tantes, l'arribada de la persona afamagada.

La fredor d'una llar sense estimació, on es trepitja la tendresa i la innocència dels infants.

La fredor d'una abraçada formalista, d'una paraula buida, d'un somriure emmidonat, d'una acollida obligada, d'una besada traïdora.

La fredor d'una vellesa solitària, d'una fraternitat glaçada, d'una oració morta, d'una cançó desafinada, d'una festa sense alegria.

La fredor d'una arribada sense goig, plena d'absències, seca d'intimitats.

La fredor d'una ànima tancada, fosca, solitària...

Tots necessitam força l'escalf d'una estimació calenta que arribi ben endins de la nostra vida i que es faci present en tot allò que duim a terme.

Gregori Mateu Estarelles

NUEVAMENTE PREMIADO

El día 7 y último día de carnaval en la discoteca (EXAGONO) una de las mejores de Palma, tuvo lugar un concurso de disfraces, en el cual nuestro paisano artista Miguel Forteza en colaboración la Srta. Eugenia Hernández confeccionaron uno titulado: (HOMENAJE A MIRO) inspirado y pintado sobre temas del gran artista desaparecido, que, entre los 43 concursantes, algunos de ellos en pareja, obtuvo un valioso Trofeo cedido por Talleres Manrique (una escultura de hierro plateada).

En el momento del reparto de premios el Sr. Miguel fue llamado por el presentador para que junto con la Srta. que presentaba el disfraz recibieran el Trofeo. Fueron muy aplaudidos por el público.

Reciban de BELLPUIG nuestra enhorabuena y que no sea el último.

* El Trofeo es una escultura de hierro plateado.
(Pepe Rivera)

EXPOSICION

El sábado día 17 de marzo y en la sala de exposiciones de "La Caixa" tuvo lugar una exposición de pintura a cargo de los artistas locales Joan Sarasate y Bru. 39 fueron las obras expuestas por estos dos geniales artesanos, las cuales han sido visitadas y admiradas como siempre por el mucho público asistente.

Enhorabuena.

APERTURA

El 25 de febrero pasado abrió sus puertas al público el local "PUB XICRA" en el Carrer Fondo, sótano de la finca de's Millonari Sopa. Este local está regentado por su nieta Aina Amorós, a la cual deseamos toda clase de éxitos en su flamante negocio.

NECROLOGICAS

El pasado día 14 de marzo falleció en Artà l'Amo En Rafel Ginard Servera, àlias "Fuia".

Nacido el 19 de febrero de 1.889, tenía por tanto 95 años de edad. Hombre de bien, y favorecido por la salud, ya que hasta pocos meses antes de su óbito, comió todo lo que se le antojó, era padre de 7 hijos (actualmente viven 6) de los cuales cuentan 10 nietos y 2 biznietos.

Era por tanto el abuelo de más edad de nuestro pueblo.

Vaya nuestro pésame a todos sus familiares.

CURS DE PSICOMOTRICITAT

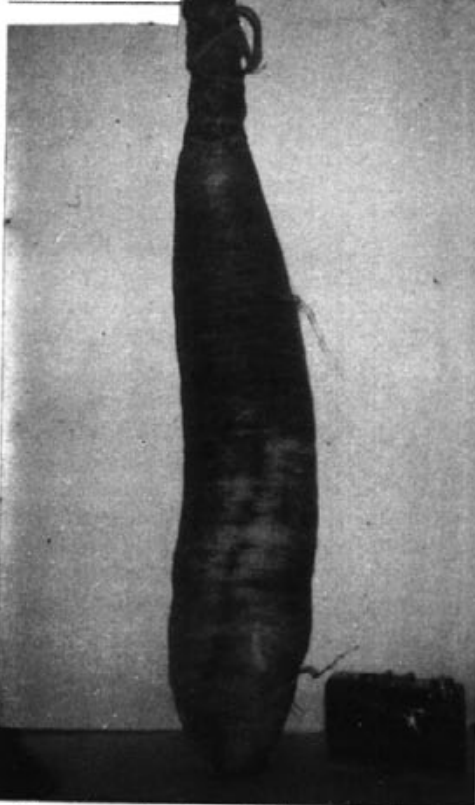
Els dies 17, 18 i 19 del present mes va tenir lloc a la Residència de la Colònia de Sant Pere un curset teòric-pràctic de Psicomotricitat organitzat per l'SMOE d'Artà i Sant Llorenç amb la col.laboració de Na Marisa Mir (psicomotricista) i d'En J. Jordi Muntaner (professor del departament de Pedagogia de la F. de Filosofia i Lletres).

Assistiren quasi la totalitat dels mestres de la comarca que treballen en preescolar i Cicle Inicial, demostrant un gran interès pel tema i una admirable predisposició per a la continua formació i innovació educativa. Enhorabona!

ESPAI TELEVISIU SOBRE L'ERMITA DE BETLEM

El pròxim dia 29 d'aquest mes, si no surten inconvenients, l'espai televisiu "La Setmana" de les dues del capvespre del dijous, parlarà sobre l'existència dels ermitans a Mallorca, projectant un reportatge sobre la nostra Ermita de Betlem.

RABANO EXTRA

Un peso de tres kilos y ochocientos gramos, (3.800) y setenta centímetros de largo (70 cms.) es lo que dió de sí este monumental rábano, cultivado por Joan Artigues a) Cantas, en el huerto propiedad de su hijo - Guillermo, y en el predio des "Molinet". Enhorabuena y a ver si se repiten cosechas de este tamaño.

Sabíeu que...

El 15 de maig de l'any 1.851, es sentí al poble d'Artà i al seu terme, un petit temblor acompanyat d'un important renou, però no tan pronunciat que permetés calificar-se.

El 31 de gener de l'any 1.842, el torrer de la Torre de San Fer-

nando d'Albarca, Miquel Torres, diu que s'han presentats 7 naufrags a sa vorera, procedents d'un barco francès que perillà dins mar, anomenat "Bergantín Capricies", a causa d'un temporal. Altres persones moriren.

D'UN CAPVESPRE ENVERS L'ERMITA (I)

Avui hem baixat a la conca de l'ermita.

La tarda és inefable. Sentim córrer per dins de nosaltres un flux de gaubança. Fa un temps meravellós, assoliat i incitant que ens mou desigs de plasmar en una tela un bocí d'aquests paratges solius i tan estimats.

Agafam el camí que voreja l'hort i arribam a la petita esplanada de la font estojada sota els faixos corpulents. Dins l'obraga hi trobam un ermità que agrana amb un ram la fullaca que la tardor despenja.

Ens saludam.

És un homes més bé empès, però cepat encara i de barba espessa i platejada. Vesteix un hàbit que l'ús ha descolorit. Ens atrevim a dir que una aura de serenitat enrevolta la seva figura patriarcal. Es fixa amb el caixonet i el llenç que portam i ens pregunta amb curiositat: Sou pintor?. Ens deixa vacil·lants. Si és pintor el que pinta... doncs sí.- li contestam.

I vos, netejau? -li demanam. I el monjo ens explica curiosament que en aquesta època autumnal és necessari recollir el fullam sec, almenys un dia per altre, perquè embruta els pedrissos i s'escampa per dins la cova de Na Bernadeta donant mala vista. A més -ens diu- també sol emboçar la calçada i fa que l'aigua es perdi miserablement.

Tot ens ho refereix en veu no molt alta, però clara i ferma, pausadament, com en una cadència intemporal...

Proseguim el camí enquimerats per guaitar envers els fondals d'Es Grau. Ens sembla que tot el que abasta la nostra vista ens pertanyi. Ens sentim privilegiats de veres, mentre badam com esperitats per les mirandes assolsegades.

Quina bona menja pels ulls!

Allà baix retallats de parets i bardisses s'estenen els daus irregulars dels conreus roginosos. Les clapes dels vinyars, esguardades de tan amunt, semblen brodats de creueta. Les casetes camperoles es veuen tan menudes que pareixen joguines. Les primes sanefes d'escuma que el mar aixeca per les planeres són com dentetes blanques mossegant la ribera. Dins la colzera arredosada d'Es Caló el perfil del muntanyam es reflexa sobre l'aigua quieta i encisada. La punta de Ferrutx com si hagués quedada acorada al blau nacrat en un intent de fugir... Entre lluïssors serpentegen les esteles i s'endinsen fins a confins inamidables despertant-nos anhels d'infinit...

Enllà enfora, a l'altra part de la badia, es colombra esvait el cap de Formentor donant l'efecte d'un vaixell descomunal que navega d'amagat dins la calitja.

A la fi escollim un tema i començam l'apunt.

Tenim com a fons els taronjossos estimballs de Sa Tudossa, més prop un ullastre orfe i un redol de matulons que ens contrasten en obscur, i ja en primer terme dos garballons socarrats. Fa uns anys pujà dels baixos de Betlem, un foc rabiós que s'engolí tot quant trobava. Encara es veu qualche esquelet de pi que resta de peu. Al nostre costat se salvà un escabotell, gràcies a dues trinxes de conradis que el resguardaren.

Aferrant colors al quadre el temps ha transcorregut quasi sens adornar-nos-en. Reculam dues pases per a

Foto: Pere Sanxo.

veure l'efecte global. Hi resta molta feina encara. Pareix que l'entonació no fa mal cantet. Les formes s'aferren més o manco al seu lloc. Però la llum no s'ha deixada empresonar. No hi ha dubte el conjunt pateix de suavitat i delicadesa. Demà per ventura provarem de refer-ho. Ja ho pensarem. A vegades, com més punyim, pitjor resultat hi treim.

Aplegam els xismes.

S'ha alçat un ventolí que no se sap bé de quina part bufa. Regolfa pels xaragalls, nasseja i llavors s'empayala.

Adreçam per una empitrada carritxeres descambuixades. Per dalt dels cingles esblaqueits qualche ravell enrocat s'asseu vigilant com un fidel talaier de llunyanies...

Quan arribam a la font bevem dues cullerotades de l'aigua que ens brinda el doll barbotejant. Sentíem el canyó sec. Es una aigua d'una finura exquisida. Quasi no es nota el gruix al paladar.

Llegírem una vegada que quan la set raspa la gargamella i ens ofereixen un tassó d'aigua fresca, si haviem de pagar aquesta ofrena, delitosa no hi hauria doblers valedors.

És un pensament encertat.

Per les capçalades dels faixos l'oreig punteja una remor sonora consemblant a l'acabatall d'una cançó entonada a veus.

Passam ran del safareig on el ramatge si hi emmiralla i trobam el mateix ermità d'abans que arramba pedres a una esportallada oberta a la paret de l'hort. Ens conta com a l'Agost passat caigué una forta barrumbada de pluja i ocasionà una gran destrossa.

Meiam que heu pintat? -ens pregunta.

Regiram el braç i li ensenyam la tela.

-Jo no entenc gens de pintura. Però això que heu fet m'agrada.- ens confessa.

La nostra vanitat es sent afalagada.

Qui sap si és millor que no hi entengui perquè si hi entengués hauria de ser sincer.

Ens acomiadam.

(continuarà)

Joan Mesquida

"BALL DE MATANCES"

Como cuento en mi "Relato de unas matanzas", después de la cena y donde había jóvenes, solían hacerse juegos o baile de "payés". Voy a intentar relatar uno de estos últimos.

Lo primero que se hacía y con bastante antelación al día de las matanzas, era contratar un "Sonador", o sea un hombre que tocaba la guitarra y cantaba al mismo tiempo, a cuyo son bailaban las parejas. La paga solía ser "unes quantes grapades" d'amel.les torrades", las que recibía de "sa madona de la casa" y que para dárseles "d'amagat" se iban dentro de la cocina. Si el baile era en el campo, además de almendras, le solían invitar a la cena.

"Sa berganta o bergantes de la casa", con anterioridad habían invitado a varias chicas, que no tenían que ser matanceras, para que asistieran al baile, también al encontrar jóvenes amigos las solían convidar "dissabte feim ses matances, que no vendreu an es ball?". Y así todo preparado para la fiesta.

La cena como "es berenar d'es mati", se hacía dentro de "Sa Casa", o entrada como la llaman ahora. En aquel tiempo, en las casas no existía comedor, "s'aiguavers de davant, s'aiguavers de darrera" y una cocina espaciosa con una buena chimenea que hacía las veces de sala de estar, y los dormitorios arriba. Algunas sí, tenían un cuarto abajo en la parte de delante y en el mismo lado que la cocina. "Sa casa" solía ser grande y espaciosa, podréis observarlo en las casas de construcción antigua. (Ya quedan pocas).

Después de cenar, las matanceras se apresuraban a quitar la mesa, hacer limpieza y barrer el suelo, (de trespol). Luego iban colocando sillas y "tibuets" arriados a la pared -si las sillas de la casa no bastaban, iban a buscarlas de alguna vecina. En ellas se sentaban las chicas. Los jóvenes de pie cerca de la puerta de entrada, los que cortejaban se sentaban al lado de su novia, pero si las sillas no bastaban tenían que estar de pie como los demás. El único hombre que nunca le faltaba silla, era "Es sonador".

Se nombraba "l'amo des Ball", o sea el encargado de poner orden y al que se tenía que pedir permiso para bailar y que se cuidaba de que se bailara por riguroso turno. Se bailaban jotas, mateixes y copeos. He aquí coplas que se cantaban en aquel tiempo:

"Es sonador".

Un sonador de guitarra
ha de tenir bon sentit
ha de sebre remenar es dits
de sa mà endreta i s'esquerra.

Aquest curro que ara passa
sols no m'ha dit adió
si me pensàs fer-lo coix
li tiraria sa maça.

Guitarra que ets de ditxosa
t'han pintada una flor
una te'n pintaria jo
com aquesta i més hermosa.

Los jóvenes que estaban de pie y previo haber pedido permiso a "l'amo des ball", se dirigían a una chica pidiéndole si quería bailar, lo que generalmente solía ser afirmativo. Al levantarse para bailar quedaba la si-

lla vacía, lo que aprovechaban los jóvenes para sentarse y hablar con las vecinas y si eran matanceras, les pedían "ses amel.les" a los que daban dos o tres a cada uno, y las que llevaban dentro del "devantal matancer" formando un pequeño hatillo atado con las "vetes des devantal".

A veces coincidían bailes en otras matances y algunos jóvenes después de bailar unas cuantas veces, se iban a otro baile, que haciendo lo mismo los de los otros se iban renovando constantemente.

Al entrar algún "sonador" el que amenizaba el baile solía ofrecerle la guitarra para que cantara varias coplas, lo que él aprovechaba para bailar.

Cuando se tocaba una jota, si el espacio bastaba a veces bailaban 2 parejas, pero en el copeo o la mateixa, solo bailaba una pareja. En todos los bailes la que mandaba era la mujer, es decir el hombre tenía que estar atento a los pasos o vueltas que ella daba y procurar seguirla. No es como ahora en las Agrupaciones que lo llevan bien ensayado.

Había buenos bailadores de "mateixes i copeos", lo mismo que bailadoras, a las que ellos iban a sacar a bailar, lo que se convertía en un espectáculo, estando todos pendientes de las evoluciones de la pareja, ya que él tenía que efectuar todos los movimientos que ella efectuaba para lo que no le perdía los pies de vista, eso no permitía que alguna vez se quedara sin efectuar algún movimiento, lo que era coreado por los asistentes: "L'engana" ¡L'engana!

Era uno de los pasatiempos más agradables de aquel tiempo y nosotros los jóvenes anhelábamos que viniera el tiempo de matanzas ya que el otro tiempo teníamos que pasar las veladas dentro del café jugando al tute, julepe o marilla.

En el año 31 y al entrar la 2ª República empezaron a hacerse bailes "d'afarrats", contando con la música de algún violín (en Artá había varios y muy buenos) y a veces acompañado de una guitarra. Mas tarde se fue comprando algun tocadisco, que era una especie de maletín con una asa para transportarlo y al abrirlo era un tocadiscos, estando el altavoz en la tapa.

En próximos números intentaré relatar algún juego de matanzas.

Pere Claret (Marzo 1984)

ELS HOSPITALS D'ARTÀ (IV)

Per Antoni Gili

(Continuació)

I passam ja al segle XVIII.

En el llibre de Determinacions de l'any 1712, consta que fou proposat pel jurat major que l'Hospital ha menester adobar per quant hi ha tres o quatre bigues rompudes, es mana que els honorables jurats facen adobar l'Hospital.

En aquest segle eren molts els pobres qui cercaven almoines. Pel mes de juliol de l'any 1781 es paguen 4 sous a Bartomeu Amengual per haver aportat des de Manacor l'ordre de fer anar els pobres qui cerquen almoines a l'Hospital de la Ciutat de Palma.

D'aquest temps tenim una llista de les persones de la Vila, oficialment considerades pobres, enviada pel Batle d'Artà Joan Bortat i Alou, l'any 1775, procedent de l'Arxiu Guillem Llinàs de Sa Pobla.

Els qui cerquen almoines per la Vila:

Dues filles i un fill d'edat pupil·lar de la viuda de Jaume Carrió, àlias Granat.

Dues filles d'edat pupil·lar de Jaume Gil, alias Màrtir Joana Maria Massanet, alias Frare, donzella.

Dos fills d'edat pupil·lar de Macià Pomar de la Preza (Peresa)?.

Joana Maria Genovard, filla de Pere, donzella.

Tres filles de pupil·lar edat de Joan Tous, àlias Daltri.

Rafel Miquel, àlias Estel.

Dos fills d'edat pupil·lar de Miquel Riutort, àlias Zeze (Vessa)?.

Sebastiana Riera, viuda, àlias Bladera.

Anna Juliana, viuda, àlias Micalilla, dos fills i una filla.

Pere Joan Sancho, àlias Venys, orfe.

Els qui cerquen almoines per la Vila i possessions:

Tres fills de Joan Pomar, àlias Dalet.

Francina Reus, viuda, àlias Ranxera, i dues filles donzelles.

Catalina Massanet, àlias Pesses, viuda, i dos fills.

Els qui surten defora del terme:

Miquel Llaneras, àlias Mengo, viudo, i una filla donzella.

Els qui cerquen almoines per la Vila, possessions i fora terme:

La viuda de Pere Gil, àlias Negret, i quatre filles de pupil·lar edat.

Lloc de Son Servera:

Miquel Llull, àlias Xol, fadrí i dues filles de Margarida Llull, viuda.

Els qui cerquen pel lloc de Son Servera i Possessions:

Dos fills d'edat pupil·lar de Pere Joan Brunet.

Dos fills de Miquel Llull, àlias Barraca.

Dos fills d'Antoni Sancho, àlias Roagó.

Dues filles i un fill de Gabriel Vives àlias Gostí.

Un fill de Jerònima Tous, viuda.

Lloc de Capdepera:

Miquel Moll, àlias Talaia.

Els qui cerquen almoines per Capdepera i possessions: Pere Moll i dos fills seus.

Un fill de Clement Cursach, àlias Frare.

Sebastià Grau, àlias Climent.

(Continuarà)

VIATGES millor

G.A.T. 820

C/. Binicanel·la, 12.- Tel 58.55 15/52 CALA MILLOR
Carretera Cala Gulla -Tél. 56 40-17 Cala Ratjada

ESPECIAL EUROPA

PARIS, Avión+Hotelxxx+traslados...30.100,-pts.

ROMA, Avión+Hotelxxx+traslados...43.200,- "

LONDRES, Avión+Hotel+traslados...23.890,- "

AUSTRIA, " " " "44.400,- "

SUIZA, Avión+HotelxxxM/P.7 días...56.900,- "

ESPECIAL SEMANA SANTA

GALICIA, Solo avión ida+vueltas. 19.500.-pts.

LA CORUÑA, Hotelxx.del 14 al 21 27.000.-pts.

SANTIAGO, Hotelxxx 7 días..... 32.240.-pts.

CANARIAS

LAS PALMAS,Hxxx 7 noches.A/D... 19.450.-pts.

COMBINADO LAS PALMAS-TENERIFE, Hotelxxx,A/D.

7 noches..... 23.300.-Pts.

ESPECIAL SKI

BAQUEIRA BERET,Hxx.M/P.7días... 24.935.-Pts.

LA MOLINA,H.xxx.M/P.7 días+avió 23.285.-Pts.

ESPECIAL JOVENES - SEMANA SANTA

ITALIA, Avión+H.Turista.A/D.8días.49.150,-Pts.

GRECIA, " " " "50.950,- "

EGIPTO, Avión+H.1ª Sup.M/P.8 días.75.300,- "

MARRUECOS, Avión.HTurista.M/P.8/d.29.350,- "

BESØG OLE PÅ
DANSK BAR KNOLD OG

Miguel Gili Flaquer

tot

(DANSK KØKKEN)

Camino Vecinal de Génova, 37
Teléf. 40 11 48

San Agustín
Palma de Mallorca

Xezzim-Xezzam

I QUE ENCARA NO HAN ENTRAT a ca vostra?.

Idò embarrau bé ses portes i vi-drieres, perque s'àltra setmana va esser de ses que es diuen d'encarnat i blau en lo que es refereix a robos dins el nostros poble.

I n'hi ha haguts de comentaris damunt aquest aspecte. Que si els haurien d'escalivar fort ferm; que si els haurien de des-terrar i com més alluny millor; que si allò, que si allò altre, i un llarg etc. que val més no repetir.

Noltros així mateix deim una cosa: lo que no vulquis per tú, no ho vulquis per ningú, però també hem arribat a un extrem que ens ha fuit sa tranquil.li-tat, sobretot per Ciutat, diuen que quan menys la t'esperes ja et posen el punyal per ses cos-

telles i et ioten tot quant dus. Hem de posar remei a tants de desbarats que mos passen pel nostre poble, creim que si feien feina com tots es que en feim no tendrien temps d'anar a fer rondes, es vespres, per ca-sa d'altri, no vos ho pareix?.

TORNAM INSISTIR sobre es tema des clots que hi ha pels car-rers de la vila.

Es de davant "Es Pins" torna gros. O hi posam remei, o hau-rem de fer ben prest un pont, i així mos evitarem qualque torsu-da de peu, o un "parche" al cot-xe. No, i també devers es corral del Rei, carrer de Sa Teu-lera, n'hi ha un parei que, a viva veu, demanen sien tapats. O es que encara, no toca?.- de-manam.

EN ES BARRI DE NA CARAGOL, hi falta llum, i ja no és d'ara, fa un esbart de mesos que molts de vespres es veïnats van amb una pila i exposats a quelque travelada i caiguda de nas en terra. O tampoc toca arreglar-ho?.

Groc, Negre....

Sols l'homo

No engana mai el toro en l'investida
recta i brava cercant llur oponent,
en lluita per cobrar vida per vida,
irritat per les llagues i el torment.
No engana mai la serp quant fort s'adressa
i en xiulo poderós i horripilant
estreny amb llurs anells la seva presa
com dogal qué asfixia a cada instant;
ni enganen mai les feres perque mostren
el seu instint de mal sense ficció;
elles l'enemistat sempre demostren
i quan feren, mai es a traïció.
Sols l'homo al seu germà fingeix noblesa
la confiança pagant amb desllealtat,
sens fer-ne cas si l'honra queda ofesa
ni que l'hi importi el dany si s'ha lucràt.

Pere ESTEVA SANCHO
Ciutadella

RESULTADOS

10 - 11 de Marzo

Alv.- Avance 2- Felanitx 2

Inf.- Avance 2- Petra 2

Juv.- Artá 3 - Felanitx 0 ((Piris 2, Monse 1)

Peñ.- Badía 3- Bellpuig 0

Ferrutx ; Descano

3ªN.- Badía 1- Artá 0

17- 18 de Marzo

Alv.- Bto. R. Llull 8- Avance 4

Inf.- Alcudia 2- Avance 2 (Final Torneo)

Juv.- Campos 4- Artá 1 (Piris)

Peñ.- Bellpuig 1- Tennis 9

P. Orquidea 3- Ferrutx 2

3ªN.- Artá 1- Porreras 0

NOTA: Para el día 30 de Marzo se tiene prevista una reunión de socios y simpatizantes en los locales del Club.

BANCA MARCH

ESPORTS

BADIA 1- ARTA 0
ARTA 1- PORRERAS 0

J. María, sus paradas (3) consecutivas frente al Porreras, decisivas en los dos puntos.

P. Amer, el único jugador que hizo algunas jugadas frente al Porreras.

Dos últimos partidos jugados y dos partidos casi, casi del mismo estilo. Un Artá muy fuerte en defensa, luchador en la media, pero carente total de delantera.

Es sin duda Rodrí el máximo goleador, porque es el único que va a puerta con decisión y no se amilana en el área adversaria, busca la pelota y consigue los goles, ya que los demás delanteros luchan hasta el área, pero dentro de ella procuran no estar mucho tiempo, y por decir ni "orsays" les pitan, que es mucho decir.

Si en Badía se rozó la proeza, sólo perturbada por el gol en propia puerta, y la labor negligente del colegiado de turno y los dos fallos garrafales de Nicolau delante la puerta adversaria, lo demás nada que contar ya que la historia se repite y por ello podemos decir que el Artá es regular hasta en los sustos y la tensión que domingo tras domingo nos obsequia.

El Artá parece que nos esta vacunando de infarto y que la emoción es el aliciente de visitar Ses Pesqueres en los últimos partidos, y un dato a tener en cuenta, el día del Porreras había poquisima gente en Ses pes-

queres, ¿por qué será?

Sin lugar a dudas la labor de Rodrí (todo pundonor y fuerza), la eficacia defensiva de Santa (muy seguro todo el campeonato) y las paradas de José María (Decía un directivo porrerenc que les tenía comido el "coco") son lo mejor de un Artá que navega, más que juega y que sigue sin deleitar partidos buenos en Ses Pesqueres y fuera de ellas, ya que al final sucumbre (aunque sea en el último minuto).

Muchas tarjetas innecesarias, más producto del no poder que de la labor nefasta de los Sres. de turno, ya que son tarjetas de las "tontas" y en jugadas "tontas", mientras que en las decisivas, no se las juegan.

A esperar que el próximo sábado en Porreras y frente al Santanyí, el Artá sepa jugar para doblegar a un directo rival (recordar que los resultados con los que estan en zona de descenso son contrarios) y podamos tener un Artá casi salvado y con ello que nos deleite al menos con varias jugadas, el público tiene ganas de aplaudir, pero le falta el porqué.

Visto "desde" el matadero

- * Desde que Mira sigue estando en el campo seguimos igual, es decir mal.
- * Desde que se sigue confiando en Mira, qué gran sentido del humor se tiene.
- * Desde que se cambia a un juvenil local por un "veterano" qué mal le sienta a la afición.
- * Desde que Mira, "miraba" las pelotas, tenía un pase; pero ahora, ni eso.
- * Desde que "Salem" sigue mirando el futuro de Mira, empieza a caer gordo a la afición.
- * Desde que seguimos "mirando" el "fútbol", seguimos sin ver a Mira.
- * Desde que se anuncia una reunión de socios, quisié-

ramos saber desde que sitio se mirará

- * Desde que se perdió en Badía ¿Cuántos Jaimes lo celebraron?.
- * Desde que Amer "entró" en los planes para un encuentro entero, ¡Qué gran partido realizó!.
- * Desde que Rodríguez sigue jugando y luchando como de costumbre, la afición se pregunta: ¿Cuándo se fichará a su hijo?.
- * Desde que no sabemos lo que le pasó al Bellpuig más vale no comentarlo, y eso sí, algunos se las dan de tennistas.
- * Desde que el Ferrutx perdió en su desplazamiento parece que habrá cena para todos menos uno, -el portero anterior.

UNA DOCENA